Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 26 (656) * joi 26 iunie 1958 * 8 pagini 30 bani

Citiți în acest număr:

MARS PIONIERESC

Versuri: AL. OVIDIU ZOTTA
Muzica: RADU ȘERBAN

Cînd, în zori, apare steagul
soarelui pe-nalt ceresc,
Dinspre tabără-i răspunde
Un drapel pionieresc!

Refren: Haideți, e timpul,
Soarele scapără!
Marșul începe,
Steagul e flacără!
Tobe și goarne
Sună cu toatele.
Roșu-i drapelul
Roșii, cravatele!

Nu sîntem grozav de falnici,
Ba vreo doi, sînt tare mici,
Dar sub steagul nostru, iată,
Toți părem înalți, voinici!

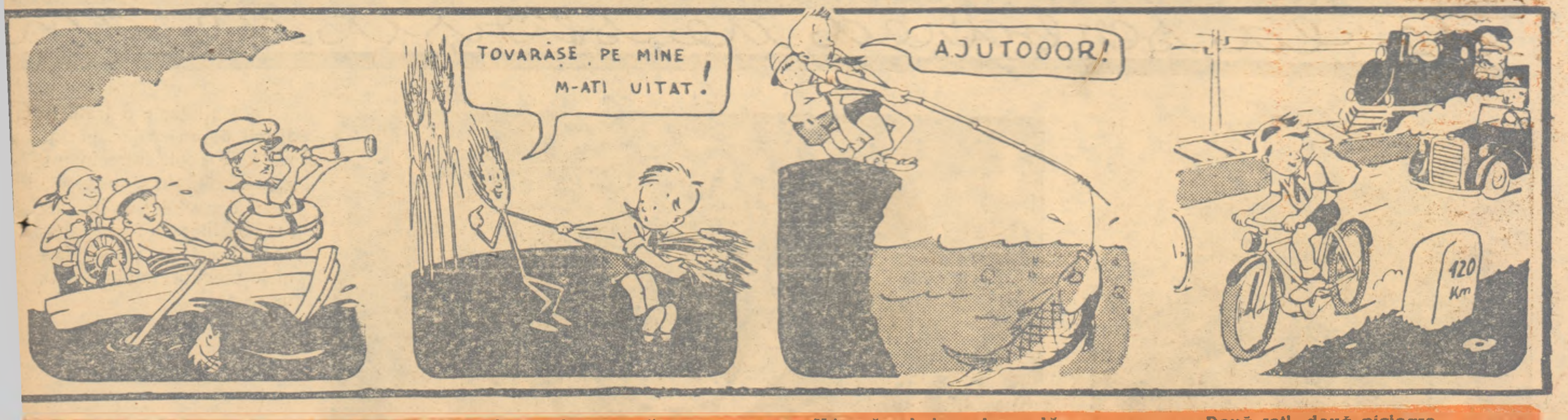
Refren.

Bate toba, sună goarna,
Pasul nostru-i de oțel
Trec puternici, rînduri, rînduri,
Pionierii sub drapel!

Refren.

vacanță...

Căpitani viteji de navă
Azi plecăm spre Polul Nord,
Și-mplinim orice ispravă,
Căci vacanța e pe bord!

Rîde spicul sub mustață:
— Am să fiu, firtate, mîine
Un covrig gustos la piață,
Ori un miez pufos de pîine...

Vă urăm belșug la nadă:
Crapi, bibani, chitici și mrene,
Și din cînd în cînd să cadă
De se poate... și balene!

Două roți, două picioare...
Kilometri pot să zboare!
Ce priviți ca-n stal, la teatru?
Doi ori doi gonesc cît patru!

utemistul

De vreo trei zile, Petrică urmărea anunțurile ce se schimbau la foaia volantă. „Știați că în unitatea noastră...", unde se anunță de obicei noutățile, adunările, veștile despre unitatea de pionieri a școlii din comuna Apateu, raionul Ineu.

Și de fiecare dată emoția lui era mare. In prima zi, o știre. Ceva despre detașamentul 3. In a doua zi alta: pregătiri pentru examene. In a treia zi..

„Azi în unitatea noastră se discută primirea în U.T.M. a pionierului Negruț Petru, din clasa a VII-a".

O clipă, inima s-a oprit să mai bată. Apoi, ca și cînd și-ar fi revenit, a început să bată tare, tare...

Cît de mult dorise venirea acestei zile...

Și ce ciudat... Tot azi împlinește 14 ani! Niciodată nu i s-a făcut un dar mai frumos! De obicei, de ziua lui mama-i cumpăra cărțile pe care și le-a dorit el mult, dulciuri (ca la copil ?!), iar tata — îmbrăcăminte.

Acum bomboanele mamei le va primi rîzînd, așa, ca pe o greșeală pe care-o face mama. El e mare. A crescut. Va deveni utemist. Va trebui să fie mai serios în acțiunile sale. Mai răspunzător. Așa cum erau utemiștii din colectivă cînd discutau despre o greșeală a unui tractorist. Ascultase atunci, seara, fără să vrea, la ușă — așteptîndu-și părinții să iasă de la ședinte. Și ce lucruri se discutau acolo... Cu cîtă seriozitate. Parcă îi era necaz că odată, la o adunare, o criticase pe nedrept pe Stela. De fapt, greșeala ei nici nu era prea mare. Dar lui îi era necaz, pentru că ea luase o notă mai mare decît el la istorie. Din ziua aceea nu trecuse prea mult timp, dar nu știu cum, azi parcă se simte mai mare. Mai serios.

Anul ăsta a venit cu atîtea schimbări în viața lui... Primirea în U.T.M., terminarea clasei a VII-a... Peste puțin timp va merge la o școală de specialiști agricoli. Iar apoi se va întoarce tot aici, în Apateu, și va lucra în gospodăria „11 iunie", împreună cu părinții...

— „Tînăra gardă", „Așa s-a călit oțelul"; „Inimă sinceră", „Sipetul ferecat" — sînt doar cîteva din cărțile pe care le-am citit și care îmi vin acum în minte. Cît de mult l-am îndrăgit pe unii eroi... Și, de ce n-aș mărturisi-o, țin nespus să ajung un om asemănător cu ei! Vreau să fac totul ca să fiu bun, cinstit, curajos. Acum, în această adunare unde mi s-a înmînat carnetul de utemist, mă simt altul!

Inăuntrul meu, în inima și mintea mea, a crescut ceva nou. Și parcă sînt mai puternic, nu știu cum, mai stăpîn, mai sigur pe mine! Cît de mult am așteptat eu ziua asta. Și a venit".

Adunarea utemiștilor asculta în tăcere mărturisirea caldă, plină de sinceritate, a celui mai tînăr utemist. A utemistului Petru Negruț.

N. SKIBINSKY

din tabere

Acești neobosiți turiști, cercetînd văile ținutului natal au descoperit o sumedenie de roci interesante. Cu ele vor îmbogăți la toamnă muzeul școlii.

Tabăra în corturi

Ceața unduiește ca un văl de mătase printre brazii seculari. [illegible]sările pădurii au început concertul de dimineață. Apele cristaline ale pîrîului din apropiere le acompaniază. Printre cetinile brazilor, într-o poieniță de pe malul apei se zăresc 11 corturi multicolore, împrejmuite de un mic gard de mesteacăn. Pe o portiță, lucrată tot din mesteacăn, stă scris: „Tabăra turistică a pionierilor din comuna Zetea".

Imediat după intrarea în tabără, într-un cort albastru, este amenajată camera pionierilor. Aici, în fiecare seară, colectivul de conducere se strînge la sfat și discută programul de a doua zi și cîte altele. In alt cort din apropiere, denumit „Clubul taberei", așteaptă parcă să fie luate cu asalt jocurile de șah, mingea și plasa de volei, cărțile de povești...

Sunetul argintiu al trompetei vestește o nouă zi de tabără. Pînzele de la intrarea în corturi se dau la o parte, iar copiii dau buzna în poieniță, unde fac înviorarea. Apoi fuga la pîrîu! Apa e rece numai pînă ce faci cunoștință cu ea. Urmează inspecția de dimineață. Să nu cumva să ai unghiile netăiate sau vreun nasture lipsă la cămașă, că fuga cu tine în cort și... dacă nu ești gata pînă la terminarea inspecției, nu mai poți intra în careu!

Astăzi micii turiști au trecut în programul lor cercetarea peșterii lui Orban Balász, renumită prin frumusețea stalactitelor și stalagmitelor ce-o împodobesc, și escaladarea Pietrei Șoimului, pe care vor arbora un drapel roșu.

Turiștii din Zetea sînt dornici să cunoască cît mai multe frumuseți ale ținutului l[illegible]tal. Colecționează frunze, [illegible] și pietre specifice acestor locuri, cercetează vechimea băilor Harghita, culeg cîntece bătrînești și basme și, vor cu tot dinadinsul să afle de ce pîrîul din marginea taberei lor se cheamă Valea Hoțului!

★

Ziua a trecut repede și seara a poposit din nou în tabăra turiștilor. Mămăliguța cu brînză și tocănița de cartofi gătite de Eva și Marghit sînt grozav de gustoase, mai ales că în excursie au avut la ei numai hrană rece.

In seara aceasta în tabăra lor a sosit un oaspete. Tovarășul Marton Pal, muncitor la uzinele Vlahuță. In jurul focului de tabără tovarășul Marton povestește despre munca sa rodnică de azi, despre anii grei de odinioară ai stăpînirii capitaliste. Copiii au pregătit și ei o surpriză. C[illegible]le lor, versurile pe care l[illegible] sînt închinate partidului nostru drag.

Seara aceasta e una din puținele seri pe care turiștii din Zetea le vor mai petrece la poalele Pietrei Șoimului. Peste cîteva zile, vor porni mai departe la drum și-și vor instala tabăra în apropierea Homorodului. A[illegible] sînt turiștii, nu le place să stea într-un loc, mai ales cînd au [illegible] cercetat atîtea locuri.

POPA RADU

de la serbarea de sfîrșit de an

La Ișalnița, e o tradiție ca la sfîrșit de an școlar, părinții să-[illegible] vadă pe copii întrecîndu-se pe scenă, arătîndu-și măiestria în [illegible]reșul dansului sau în declama[illegible]rea poeziilor. In fotografie, [illegible] de dansuri, în culise, face ulti[illegible]mele pregătiri înainte de a intra în scenă.

★

In cealaltă fotografie, o sce[illegible] din piesa „Pupăza din tei" pr[illegible]zentată de elevii Școlii me[illegible] „Ion Creangă" din Capitală [illegible] prilejul serbării de sfîrșit de [illegible]

LA DRUM!

- Curiozitatea lui Gheorghiță
- **Bilețelele misterioase**
- In Țara Moților
- *Parcul cu Tei*

BILEȚELELE

Intrasem în păduricea de la marginea satului Corund, raionul Odorhei. Auzisem că pionierii își instalaseră acolo tabăra locală! Peste tot, liniște. Pe undeva, aproape, curge un pîrîiaș. Deodată, pe cărare zăresc o hîrtiuță împăturită cu grijă. O desfac: „Mergi înainte pînă ce ajungi la izvor, apoi ia-o la dreapta" Curios (ce vreți, așa sînt eu din fire!) am pornit după indicații. Păduricea se îngusta din ce în ce. Iată și izvorul. Aici, alt bilet: „Fă zece pași la stînga". Ce era să fac? M-am supus... Și tot așa, „culegînd" bilețelele, am ajuns în luminiș. Peste tot, colibe ridicate cu grijă, acoperite cu frunză. Dar copiii? Unde-or fi copiii? Caut în prima colibă, nimeni. Doar cîteva „paturi turistice", făcute din frunze acoperite cu pături. In a doua, la fel. Intr-alta, am găsit o adevărată cameră a pionierilor: cu tobe, trompete, drapele Pe o măsuță, zăresc un jurnal de tabără. Il răsfoiesc (tot din curiozitate): „Azi am făcut un tur de recunoaștere a terenului. Locul pentru tabără e minunat!" Mai dau o filă: „Aseară am avut un concurs cu tema „Bogățiile raionului nostru". A cîștigat detașamentul 3". Apoi „mîine, 15 iunie, organizăm un concurs de orientare".

Afară se aud zgomote. Cineva discută cu aprindere. Las repede bilețelele pe măsuță, lîngă jurnal.

— Cum se face că am ajuns toți odată?! spuse cineva.

— Da'cine e de vină că nu mai există bilețelele?...

— Nu le-ați căutat bine! Sau... Nu cumva le-o fi luat cineva?

Pînă la urmă n-am avut încotro. A trebuit să le spun că eu luasem bilețelele. Din greșeală! Ce vreți? Curiozitatea...

LA BAIA DE CRIȘ

Intr-un tîrziu mi-am zis: „Ce-ar fi să văd cum se pregătește o tabără regională să-și primească oaspeții?" Și, cum auzisem că în această comună din Țara Moților pregătirile sînt în toi, am pornit într-acolo. Am stat de vorbă cu tovarășul Lupu Alexandru, instructor superior.

— Au început de mult pregătirile pentru deschiderea taberei?

— Cam de o lună... Au fost zugrăvite sălile și dormitoarele, pionierii noștri au sădit 70 de tei, de jur împrejurul taberei, au amenajat terenul de fotbal...

— Altceva?

— Ar mai fi, dar... e vorba de o surpriză, te rog să păstrezi secretul: în păduricea de lîngă tabără, am amenajat un parc; un parc cu ronduri de flori, cu bănci. Am făcut acolo și o estradă, unde se vor desfășura programe artistice.

— Dar alimentele?

— Sînt din belșug, a încheiat tovarășul Lupu... Am avut grijă de toate. Copiii sînt sigur că vor fi mulțumiți.

★

Ei, și acum după ce v-am arătat toate acestea, nu-mi rămîne altceva de făcut decît să vă urez vacanță plăcută!

GHEORGHIȚA REPORTERUL

Sfaturi

Pescuitul e, fără îndoială, o îndeletnicire minunată, pasionantă. Dar pentru ca el să dea și roade, trebuie mai întîi să-i cunoști tainele. Pentru pescarii începători, dăm mai jos cîteva sfaturi absolut trebuitoare.

Veți avea nevoie, în primul rînd, de o vargă lungă de 2—3 m. prevăzută cu un fir de nailon lung de 2,30—3.30 m, la care se leagă cîrligul — potrivit ca mărime cu talia peștelui. Se mai pune un plumbișor și o plută din pană de gîscă sau din vîrful unui strujan de porumb. Scule, cum vedeți, ușor de întocmit sau ușor de găsit la magazin.

Instalați-vă într-un loc unde a mai „dat" la pește un pescar, loc ușor de recunoscut din pricină că e mai bătătorit și păstrează urme de unelte pescărești.

V-ați instalat, deci, cu grijă și fără zgomot (căci zgomotul și mișcarea multă alungă peștele) și ați pus în cîrlig rîmă sau micul cocoloș de mămăligă. Odată undița aruncată în apă, momeala e trasă la fund de plumbișorul care se află la o palmă deasupra ei, iar pluta, pe jumătate afundată în apă, e gata să ne vestească ce se întîmplă cu momeala noastră acolo jos, în adîncul nepătruns al apei.

Dacă pluta stă liniștită, în perfectă imobilitate, înseamnă că nici un pește nu cercetează rîma. Dar dacă pluta se cufundă cu totul și e trasă puternic, înseamnă că peștele are momeala în gură. Atunci tragi hotărît, dar scurt, de undiță, „înțepi", cum se zice în limbaj pescăresc,

și aduci la mal, cu băgare de seamă prima ta captură, care poate fi un pește dolofan sau unul mai mititel, dar care îți va face aceeași nespusă bucurie.

ALEXANDRU BALTEȘ

ȘTIRI • ȘTIRI • ȘTIRI

In perioada vacanței, pionierii din Hunedoara își vor desfășura activitatea la clubul Combinatului Siderurgic „Gheorghe Gheorghiu-Dej". Aici au la dispoziție sala de lectură, mese de șah și ping-pong, jocuri distractive, cercul de aeromodele... și încă ceva: toate terenurile clubului sportiv „Corvinul" îi așteaptă cu plăcere!

Anul acesta, pionierii din Dagița, regiunea Iași, își vor petrece vacanța în tabăra locală din păduricea de la marginea comunei.

Timp de două zile, un grup de patruzeci de pionieri, din clasa a VI-a a Școlii medii nr. 11 „Dimitrie Cantemir" din București, au făcut o excursie la Castelul Bran și la Predeal. Acesta a fost de fapt un „antrenament" înaintea începerii diferitelor activități pe care le vor desfășura în tabăra raională ce se va deschide la clubul „Constructorul" din Capitală.

In întreaga regiune Pitești se vor deschide, în această vacanță, peste 300 de tabere locale.

bun rămas, școală dragă

Casandra stă singură pe pajiștea de dinaintea școlii. E tulburată și... parcă — parcă ar vrea să plîngă. Vedeți voi, uneori amintirile, îți potopesc sufletul, ca un fum. Așa și Casandra; a început prin a se vedea mică, mică, cît o gîgălice, cu ghiozdanul în spate, pășind drept prin mijlocul uliței celei mari și intrînd pompos, ca printr-un arc de triumf, pe sub arcada porții pe care, cu mulți ani în urmă, cineva așternuse cîteva cuvinte: „Școala din Filiaș".

Apoi s-a revăzut în holul școlii înconjurată de mulți, foarte mulți prieteni, profesori și părinți; mîinile calde, prietenoase ale instructoarei îi înodau la gît cravata de pionier.

Tiptil, un grup de copii s-au apropiat de ea; cineva i-a pus mîinile la ochi: „Ghici, cine-i?" Și Casandra, după rîsul vesel, zglobiu, a ghicit: erau colegii ei, dintr-a VII-a Peste cîteva clipe avea să sosească și dirigintele, dirigintele lor, pe care l-au cunoscut într-a V-a și de care se despart abia acum, la sfîrșit de școală. Impreună, vor mai merge într-o excursie prin împrejurimi. Apoi își vor lua bun rămas de la clasa lor, clasa a VII-a.

In foto: Braț la braț cu dirigintele și instructoarea, copiii se reîntorc din excursie.

IANOŞ BACI

PAZNICUL COLECTIVEI

În timpul zilei e nelipsit din curtea unde se află sediul colectivei, magaziile şi grajdul cailor. E un bătrîn scund şi blajin şi are nişte ochi care spun: „Noi sîntem tineri, noi am rămas tineri".

(Bineînţeles, nu vorbesc, dar asta poţi citi în ei). Pe Ianoş baci îl bate arşiţa verii, îl spală ploile toamnei şi-i aspresc obrazul vîntul şi frigul iernii. Dar el nu se dă bătut. Aleargă toată ziua de colo-colo. Este cu ochii în patru, să nu vină vreun om cu gînduri rele, dă sfaturi celor tineri care-l întreabă de una, de alta, fuge la cîntarul cel mare şi cîntăreşte sacii aduşi de pe cîmp, intră în grajd şi face curăţenie ori dă de mîncare cailor. Are timp şi pentru copiii care vin şi-l roagă: „Moşule, lasă-ne să încălecăm pe Berzan".

CITEVA INTIMPLARI NEPLACUTE

Ianoş baci este veşnic neobosit, este paznicul şi stăpînul curţii. Şi totuşi s-au găsit unii care au aruncat vorbe răutăcioase şi l-au făcut pe bătrîn să lăcrimeze.

Era în anii de început ai colectivei. De cu ziuă veniseră cîţiva oameni să taie lemne. La plecare, unii şi-au luat cîte un sac cu lemne. Ianoş baci i-a oprit la poartă:

— Pentru ce le luaţi, măi oameni buni? Lăsaţi lemnele, că la iarnă cînd o să veniţi la club ori la vreo şedinţă, o să îngheţaţi de frig în scaune.

— Nu-i treaba dumitale — au mormăit ei.

— Şi uite cine vorbeşte, ăsta care stă degeaba toată ziua — aruncă cineva.

— Tu mănînci pîinea colectivei de pomană — vorbi altul.

Dar pînă la urmă au lăsat sacii şi au plecat înciudaţi. Bătrînul a lăcrimat încetişor şi a rămas multă vreme cu faţa întunecată. Ianoş baci nu s-a plîns nimănui de jignirea asta. Nici chiar babei, care l-a văzut venind acasă cătrănit. El ştia că nu toţi colectiviştii gîndeau aşa despre munca lui. Că cei mai mulţi îi cîntăreau strădaniile aşa cum se cuvine.

DIN TOATA INIMA

Ion Cristoloveanu a intrat în colectivă printre primii. Băieţii lui îi tot vorbeau despre colectivă, seara, cînd se adunau în jurul mesei. Cîţiva consăteni, cînd aduceau el vorba despre colectivă, îi spuneau: „Să nu intri, o să munceşti pînă o să pici jos". Moşul zîmbea: „De muncit, muncesc şi-aşa, mie nu mi-e teamă de muncă pînă-s în putere. De muncă se tem numai cei leneşi." Intr-o zi, s-a întîlnit cu preşedintele colectivei care l-a întrebat de sănătate şi a vrut să ştie dacă Ianoş baci are de gînd să intre în colectivă:

— Vin mîine a răspuns el, pe jumătate în glumă.

— Din toată inima? — a întrebat preşedintele.

— Doar nu cu jumătate de inimă! — a răspuns bătrînul.

Peste cîteva zile, Ianoş baci a intrat în colectivă cu băieţii, cu pămîntul, cu uneltele, cu Suru, calul la care ţinea ca la ochii din cap, şi cu un taur.

AMARE AMINTIRI

La 12 ani a plecat din casa părintească, o casă plină de copii dezbrăcaţi şi flămînzi. A cerut de lucru la moşia boierului Cranga Ion. Nu avea o clipă de odihnă. Făcea mîncare pentru 40 de oameni, strîngea buruieni pentru porci, dis-de-dimineaţă avea de muls douăsprezece vaci. Intr-o zi, sătul de-atîta muncă plătită prost a vrut să plece. Boierul l-a oprit şi i-a spus că, de rămîne, cînd se va însura va căpăta o zestre frumoasă. La împlinirea sorocului, Cranga nu şi-a mai adus aminte de promisiune...

La boierul Rain Martin, unde intră mai apoi, tot aşa muncea de se spetea. Acesta, un om hain şi zgîrcit, dădea oamenilor hrană puţină şi proastă. Cei care nu erau mulţumiţi la capătul lunii de plată şi-şi cereau dreptul erau vîrîţi în grajdul vitelor şi bătuţi cu cureaua de către boier.

ŞI O NUNTĂ IN COLECTIVĂ

Toate acestea şi le-a amintit într-o zi fericită, nu pentru că băuse un pahar mai mult. Ci pentru că era în jur prea mare veselie. Prea rîdeau şi cîntau frumos, cei de faţă. Şi el a vrut să se ridice, să închine cu mesenii şi să le spună că n-a fost întotdeauna aşa, că se cade ca toţi să aducă mulţumire celor care au luptat să aducă aşa vremuri. Dar bătrînul s-a temut că-i va tremura glasul şi n-a mai spus nimic.

Era nunta Anişoarei, fata lui, pe atunci contabilă la gospodărie. Anişoara îl luase pe Comşa, un flăcău de nădejde, şi colectiva le dăduse în dar o viţea de toată frumuseţea. Şi ziua aceea a fost cea mai fericită zi din viaţa lui Ion Cristoloveanu.

MULŢUMIREA LUI IANOŞ BACI

Sînt aproape opt ani de cînd a intrat în colectivă. Familia s-a înmulţit acum. Ginerii lui şi-au făcut casă, au tot ce le trebuie pentru gospodărie. Comşa îşi face casă anul ăsta. Tot în acest an îşi face casă, cu două camere şi bucătărie, Vasile Cristoloveanu, băiatul cel mic, care a terminat armata şi a venit să lucreze şi el în gospodărie, alături de cei şase colectivişti din neamul său. Seara, cînd bătrîna Cristoloveanu pregăteşte de cină, de pe masă nu lipseşte belşugul. Atunci de ce să nu fie mulţumit Ianoş baci?

Dar să-l lăsăm pe paznicul colectivei să-şi facă datoria. Nu înainte de a-i strînge mîna aspră şi bună ca pămîntul...

Bod — reg. Stalin

ELENA DRAGOŞ

NIMENI NU VA UITA!

În Capitala patriei noastre a avut loc în zilele de 21 şi 22 iunie un eveniment de seamă în cadrul luptei pentru pace a omenirii: Conferinţa naţională a mişcării pentru pace din Republica Populară Romînă. O mie de delegaţi din toate colţurile ţării au fost prezenţi în aceste zile în sala Ateneului R.P.R. Au fost de asemenea invitaţi reprezentanţi de frunte ai mişcării mondiale pentru pace. Intr-o atmosferă emoţionantă, participanţii la Conferinţă şi-au exprimat hotărîrea nestrămutată de a apăra pacea, convingerea vie că forţele de pretutindeni ale păcii pot bara calea unui nou război.

Nu va uita nimeni sărbătoarea aceasta a luptei pentru cel mai arzător ţel al oamenilor. Ea va rămîne în inimile tuturor aşa cum a zugrăvit-o poetul Marcel Breslaşu: „...un crîmpei, un episod al imensului şi neobositului marş al omenirii pentru cucerirea păcii".

mic album personal

Despre viaţa de azi a viitorilor mecanici, combaineri sau strungari, despre viaţa viitorilor muncitori, vorbesc reportajele, fotografiile şi chiar cele povestite de înşişi eroii lor.

Iată, de pildă, unul din sutele, din miile de ucenici elevi ai şcolilor profesionale care absolvă în acest an şi care, mîine, vor prelua schimbul la maşină, înlocuindu-i pe vîrstnici. Il cheamă Vasile Constantin. In 1955, Costică a intrat la Şcoala profesională metalurgică „7 Noiembrie" din Craiova. Spre deosebire însă de înaintaşii lui, feciori de ţărani, veniţi la oraş cu ani înainte în căutare de lucru, Costică n-a întîlnit nici căutătura cruntă a patronului şi n-a simţit nici „mîngîierea" maistrului; după cum dormitor i-a fost, nu gangurile şi podurile, ci o casă luminoasă. De el s-au apropiat oameni grijulii, dornici să-l ajute cu dragoste să-şi însuşească o meserie. Anul acesta, Vasile Constantin termină şcoala şi s-a calificat în meseria de strungar. Şi pentru că „cel mai mult şi mai mult" fotografiile te pot face să-ţi aduci aminte de şcoală, de prieteni, Vasile Constantin, viitorul strungar, le-a păstrat cu drag.

Iată aci trei din paginile micului album personal al lui Vasile Constantin.

1. La locul de muncă...
2. Dimineaţa, în dormitor...
3. E plăcut să citeşti sub mîngîierea soarelui de vară...

Despre viaţa amară, plină de umilinţe şi griji, a ucenicilor de odinioară ne grăiesc istorisirile triste ale celor mai vîrstnici, paginile îngălbenite ale documentelor, ale ziarelor şi revistelor vremii:

„Ucenicii lucrează 10—12—16 ore pe zi. Muncesc noaptea mii de ucenici cismari, croitori, cojocari.

Dormitează prin colţuri, rezimaţi de ziduri, băieţi de prăvălie care duc o viaţă chinuită.

(din săptămînalul reacţionar „Gazeta muncii"-nr. 1—1933)

„Copiii de la sate nu vin la meserii din cauza neîncrederii pe care o au părinţii în viaţa de la oraş şi din cauza lipsei de adăpost şi de îngrijire omenească a gazdelor sau a patronilor".

(din lucrarea „Mîna de lucru în producţia naţională" de ing. S. Cunescu, apărută în 1934).

„În această fabrică („Industria lutei" din str. Spătaru Preda — n.r.) se lucrează 12 ore ziua şi 12 ore noaptea şi sînt întrebuinţate la lucru fete de 14—15 ani.

Meşterii, agenţi ai patronilor, impun un ritm infernal. Dacă văd că lucrătoarele stau o clipă să-şi şteargă fruntea de sudoare, se reped la ele, le înjură, le lovesc..."

(„Gazeta Muncii", nr. 1—1933)

TUPARI

Tupari e un mic trib care populează malurile fluviului Branco, din Brazilia. Tribul Tupari nu se deosebeşte prea mult de ceilalţi indieni care trăiesc în pădurile Amazoanelor, departe de civilizaţie. Umblă aproape goi, faţa şi corpul le sînt tatuate cu dungi roşii şi negre, iar în nări şi urechi poartă un soi de cercel de lemn.

La Tupari însă, a existat timp de multe generaţii, credinţa că spre a-ţi însuşi calităţile bune ale cuiva trebuie... să-l mănînci. Şi astfel, cei mai înzestraţi membri ai tribului erau, rînd pe rînd, sac... Abaio, un şef al tribului, a înţeles c... lucrurile vor merge tot astfel, ras... se va distruge. Cu mare greutat... reuşit să-i convingă pe ai săi să ... la această sălbatică tradiţie.

reportaj ştiri informaţii noutăţi tehnice in...

ATLASUL PIONIERULUI

CIPRU — INSULA DE FOC

„Surioara, mi te-au furat
piraţii cruzi,
Departe mi te ţin legată-n
larg..."

Versurile acestea ale durerii le-a scris într-o zi poetul grec Dimos Rendis, pentru insula cu chiparoşi din Mediterana însorită. Ele închid un adevăr amar: de zeci de ani insula Cipru (despre care amintirea v-a păstrat parfumul minunatelor portocale) sîngerează în robia colonialiştilor englezi. Necontenit, dinspre Cipru vin veştile împilărilor, ale schingiuirilor, ale luptei şi rezistenţei poporului.

Cipru e o insulă a sfîşierii şi revoltei, o insulă de foc...

★

Nu se ştie care din vechile popoare ce s-au perindat prin Cipru au dat actualul nume al insulei. Un lucru e sigur: că el se trage de la uriaşele zăcăminte de cupru existente de mult în subsolul insulei. (Aramei i se spune în greceşte **kypros,** iar în latineşte **cuprum**). Ciprul are o suprafaţă de numai 9.250 km.p. şi o populaţie de o jumătate de milion de locuitori, din care 80% greci, iar 18% turci. Două lanţuri muntoase străbat insula, dar cel mai înalt vîrf, Akromandora, abia atinge 1119 m. Ciprul are privelişti minunate, de un pitoresc unic. Sub clima dulce, mediteraniană, cresc păduri întinse de chiparoşi şi pini, cu miresme îmbătătoare, plantaţii de portocali şi măslini, vii nesfîrşite de struguri aromaţi. De altfel aproape întreaga populaţie a insulei se ocupă cu agricultura, deoarece industria e inexistentă. Deşi subsolul insulei e foarte bogat în minereuri, acestea sînt transportate neprelucrate în Anglia. E un sistem obişnuit al colonialiştilor, care vor să ţină în adîncă înapoiere economică regiunile înrobite.

★

Insula Cipru a fost cotropită de turci încă de pe la 1570. In 1878, printr-un acord secret, sultanul cedează insula englezilor, „pe un timp limitat". In scurtă vreme însă, aceştia transformă insula în colonie britanică. Englezii nu aveau aici numai interese economice. Ei voiau să prefacă Ciprul într-o bază navală, un bastion militar în drumul lor de cotropire spre Orientul îndepărtat. Şi pentru a şi satisface aceste scopuri de jaf, colonialiştii au călcat în picioare, cu cruzime, libertatea şi năzuinţele cipriotilor.

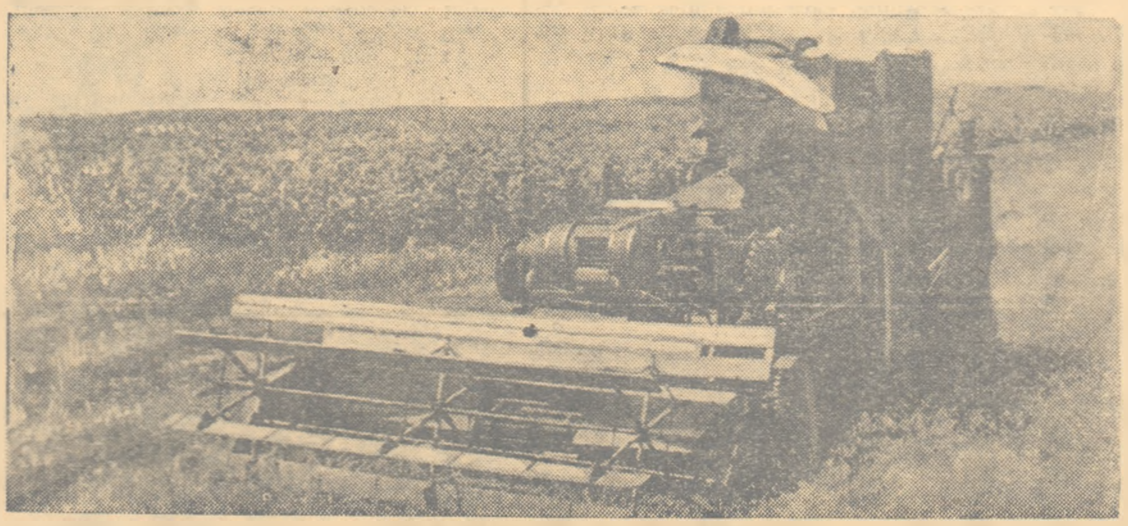
Aceştia s-au răsculat de nenumărate ori împotriva silniciilor făptuite de ocupanţi. Infruntînd gloanţele, închisorile, lagărele de concentrare, ei opun o rezistenţă îndîrjită colonialiştilor. Anul trecut, ziarele au publicat multe pagini despre luptele duse în Cipru. Şi iată că astăzi din nou se petrec evenimente grave pe pămîntul insulei de foc. Colonialiştii britanici au transportat aici trupe numeroase, cu tancuri şi tunuri. Dar aceasta nu le e de ajuns. Ei au căutat să provoace neînţelegeri între populaţia greacă şi turcă din insulă, neînţelegeri care au dat loc la ciocniri.

Uneltirile colonialiştilor, represiunile lor militare sînt însă zadarnice. Patrioţii din Cipru continuă lupta pentru libertate. Şi de pretutindeni, oamenii cinstiţi îşi ridică glasul, cerînd cu tărie ca stăpînirea britanică din Cipru să înceteze.

VASILE MANUCEANU

Un tînăr patriot din Cipru, arestat de poliţia engleză.

Cîmpiile belşugului

Lanurile unui colhoz din nesfîrşitele cîmpii ale Ucrainei. Combina electrică înghite fără răgaz mii şi mii de spice, boabele aurii se scutură rodnice din învelişul lor...

Imaginea alăturată e totodată şi a întregii agriculturi sovietice: imaginea belşugului. Prin munca avîntată a milioane de colhoznici, agricultura sovietică a obţinut în ultimii ani succese uriaşe, astfel că Uniunea Sovietică depăşeşte azi de două ori Statele Unite ale Americii în ce priveşte volumul producţiei de grîu.

Succesele acestea au fost subliniate la Plenara din 17—18 iunie a Comitetului Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice. Tot în această plenară a fost adoptată o hotărîre prin care se desfiinţează cotele obligatorii de produse agricole livrate de colhozuri statului. Incepînd din acest an, colectările de produse agricole pentru stat se vor face pe cale de achiziţie. Hotărîrea aceasta vădeşte odată mai mult tăria economică a statului sovietic, bunăstarea pe care poporul sovietic şi-a făurit-o prin muncă rodnică.

SUB SEMNUL PACII

S.U.A.

In oraşul american Germantown, din statul Maryland, un grup de 14 cetăţeni de toate religiile şi convingerile politice şi de toate profesiile au ridicat un viguros protest împotriva înarmărilor atomice. Ei au pătruns în sediul comisiei pentru energia atomică şi, acolo, în faţa uşilor capitonate ale birourilor în care se urzesc maşinile de distrugere în masă, au făcut timp de şase zile greva foamei. Printre grevişti se afla şi Dorothy Hutchinson, cunoscută cercetătoare ştiinţifică şi mamă a trei copii.

JAPONIA

La mii de kilometri depărtare, în capitala Japoniei, 20 de studenţi au ales acelaşi mijloc de luptă. Zile în şir, urmaşii celor ucişi la Hiroşima şi Nagasaki de primele bombe A. aruncate de americani, n-au gustat un pic de mîncare sau apă. Rînd pe rînd, 16 studenţi au căzut sfîrşiţi. Dar în locul lor alţii au continuat greva, care exprimă protestul unui popor întreg.

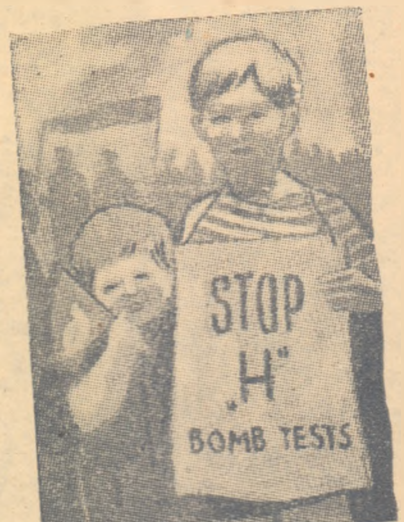
ANGLIA

Partizanii păcii din Oxford, renumita cetate universitară engleză, au pornit într-un marş al păcii spre baza militară americană de la Brittle Norton. Sute de studenţi şi de cetăţeni au demonstrat în faţa taberei americane. La mitingul ţinut chiar sub privirile sentinelelor, profesorul doctor Asburg, de la Facultatea de fizică din Londra, a chemat întregul popor englez să lupte pentru interzicerea armelor nucleare.

INDIA

La celălalt capăt al lumii, în localitatea Gurgaon, de lîngă Delhi, 500 de tineri şi tinere au trimis preşedintelui S.U.A., Eisenhower, şi primului ministru englez, Macmillan, apeluri în care cer imediata încetare a experienţelor atomice.

Poate că cei doi oameni de stat au rămas uimiţi văzînd culoarea neobişnuită a cernelii cu care erau scrise apelurile. Fiindcă pentru fiecare literă, pentru fiecare cuvînt pana fusese muiată în sîngele acestor luptători entuziaşti pentru pacea lumii, hotărîţi să nu lase ca „planeta să devină mormîntul omului".

Afişul acesta, al graficianului Schon Ilie, grăeşte emoţionant despre lupta pentru pace în ţările capitaliste.

In fotografia din stînga, un Tupari, tatuat de sărbătoare.

LUNA IULIE IN JAPONIA

In Japonia, luna iulie e foarte bogată în tradiţii. Fără îndoială că una din cele mai frumoase e Tanabata — sărbătoarea stelelor. In ziua acestei sărbători, copiii taie beţe de bambus, de care leagă apoi fîşii lungi de hîrtie multicoloră. Pe aceste fîşii sînt scrise cîntece vechi sau denumirile stelelor. Odată cu venirea nopţii, aceste podoabe sînt oferite în dar aştrilor de pe boltă...

Şi, aşa cum există o sărbătoare a stelelor, există şi o... floare a lunii, sau Tzukimisso, cum i se mai spune. Ea are o minunată culoare aurie şi înfloreşte tot în iulie, în anumite ore ale nopţii, de obicei atunci cînd răsare luna.

...maţii | reportaj | ştiri | informaţii | noutăţi | tehnice

Știința

Fizica mării

Oamenii de știință au ajuns la concluzia că multe din constatările facute de oameni din popor — dupa o observație atenta de sute și sute de ani a fenomenelor naturii — au o riguroasa explicație științifica, ele nu se datoresc nicidecum unor semne miraculoase.

Cine n-a auzit de priceperea ciobanilor de a prevedea timpul după unele semne caracteristice! Ei știu. de pildă, ca rîndunelele care zboara jos, aproape de sol, vestesc apropierea ploii. Lucrul acesta se explica prin aceea ca, pentru a se hrăni, rîndunelele prind insecte din zbor. Pe vreme uscata, insectele zboara sus, la înălțime mare. Înainte de ploaie, însa, cînd aerul conține mai multa umiditate, aripioarele insectelor absorb apa din atmosfera și se îngreunează. Din aceasta cauza ele sînt nevoite să zboare mai aproape de sol și în urmărirea lor se lasa jos și rîndunelele.

Se mai afirma ca, atunci cînd pisica se „spală“ cu labele pe urechi, va veni o furtuna cu fulgere și trasnete. Oamenii de știința au stabilit ca pisica se comporta în acest fel pur și simplu ca sa-și moaie vîrfurile urechilor. Și bănuiți de ce?

La apropierea furtunilor, aerul este încarcat cu multa electricitate. Or știți desigur cà electricitatea se scurge prin vîrfuri. Pentru a atenua efectul acestor efluvii care se scurg prin urechile lor ascuțite și care le pricinuiesc dureri, pisicile își moaie vîrfurile urechilor.

Pornind de la o simpla observație de acest fel. fizicienii din Uniunea Sovietica au repurtat cu puțin timp în urma un succes deosebit. Iată despre ce este vorba:

E timp frumos și valurile marii se rostogolesc lin, iar peștii și meduzele se îndreapta spre larg. Cu toate acestea, pescarii își strîng îngrijorați navoadele și se grabesc spre țarm. deoarece, în curînd — spun ei — va izbucni furtuna. De unde știu pescarii acest lucru? Pur și simplu după semnele de neliniște, dupa invazia spre adîncuri a animalelor marii.

Fizicienii au reușit sa explice în felul următor comportarea atît de curioasa a acestor animale. În timpul furtunii din largul marii, în urma acțiunii vîrtejurilor de vînt, pe coama valurilor se produc niște vibrații puternice (infrasunete) care se propaga cu viteza sunetului. Deoarece iuțeala lor este de 330 m/s, aceste vibrații întrec considerabil viteza valurilor care le genereaza și alearga așadar înaintea furtunii. vestind apropierea ei. Unele animale de mare simt însà aceste vibrații și incearca sa se adaposteasca cît mai repede.

Studiind acest fenomen, academicianul sovietic Suleikin a construit o serie de aparate foarte sensibile, care pot indica apropierea furtunii pe mare și a creat în același timp o noua ramurà a științei — „Fizica Mării“.

Iata cît de importanta este observația atentă a naturii, cercetarea atenta a experienței acumulate de oameni de-a lungul vremii.

Ing. JEAN WAGNER

FILATELIE

O călătorie lungă

La 20 ianuarie 1918, din Pirano, un cetățean a trimis o scrisoare unui prieten din Rjeka (Fiume) — localitate nu prea depărtată de prima. Scrisoarea însă a ajuns în Rjeka la 13 ianuarie... 1957! Corespondența a parcurs mii de kilometri, deoarece destinatarul emigrase în Africa. Decedat între timp, scrisoarea a luat calea întoarsă și. după mulți ani de peripeții, a fost înapoiată expeditorului, cu mențiunea foarte conștiincioasă a poștei: „Nu s-a putut înmîna, destinatarul decedat“.

Poșta din Herm

Intre Anglia și Franța se află arhipelagul anglo-normand, din care unele insule aparțin în întregime unor particulari.

Una din aceste insule, Herm, este atît de mică (doi kilometri pe unu), încît nu are oficiu poștal.Totuși „hermenii“ vor să trimită scrisori peste... graniță. De acest lucru s-a folosit proprietarul insulei, care organizează transportul între Herm și insulele vecine, el a emis în ultimii doi ani mai multe serii de mărci „poștale“ locale. Aceste mărci se lipesc pe spatele plicului și reprezintă costul transportului pînă în insula Guernesey, aflată la 6 km. La Guernesey (insulă a Marii Britanii) există oficiu poștal: aci, pe plicurile celor din Herm se lipesc mărci poștale britanice și plicurile își văd mai departe de drum.

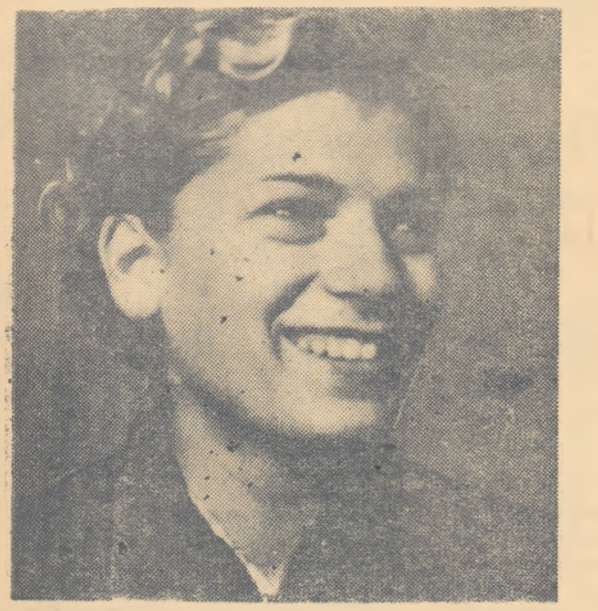

★

Clișeul alăturat reprezintă un timbru emis de poșta R.P.R. cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea lui Ciprian Porumbescu.

SPORT

DIN NOU VICTORIE!

Confirmînd forma excepțională manifestata de la inceputul sezonului, maestra sportului Iolanda Balaș a reușit să întreacă din nou recordul lumii la săritura in înălțime. Performanța realizată duminică la Cluj — 1,80 m. — a fost obținută astfel; Iolanda Balaș a intrat în concurs la 1,60 m. trecînd — din prima încercare — 1,60 m. 1,70 m., 1,76 m. Ridicată la 1,80 m., ștacheta a fost doborîtă la prima tentativă, pentru ca a doua oară ea să rămînă pe suport, consfințind astfel o nouă victorie de prestigiu a atletismului romînesc!

Interviu cu un fost campion al Cupei „Pionierul“

Zilele trecute am stat de vorbă cu Alexandrescu Alexandru un campion al primei ediții a Cupei „Pionierul“, (așa se numea Cupa în 1950) despre primii săi pași în sport.

— Cînd ați făcut prima dată „cunoștință“ cu înotul?

— Prin 1950. Imi amintesc perfect. Plecasem la Palatul pionierilor unde aveam repetiție noi, cei din ansamblul de acordeoane. Atunci am văzut ștrandul din parc, de curînd terminat. Erau acolo o mulțime de băieți și fete care se pregăteau pentru Cupa „Pionierul“. Tot timpul cît a durat repetiția nu m-am gîndit decît la Cupă. A doua zi însă, la școală, m-am înscris și eu pe lista participanților.

— Apoi?

— In puținele zile care au mai rămas pînă la faza pe unitate n-am făcut altceva decît să mă antrenez. Proba mea favorită era 66 m liber.

— Și care a fost rezultatul?

— După prima victorie dobîndită în faza pe unitate, am participat la faza pe sector. Unitatea 202 din care făceam parte era în sectorul IV roșu și... in luptă aprigă cu sectorul I galben care era un adversar de temut.

— Tot pe locul I v-ați clasat?

— Tot. Insă acum răspunderea era și mai mare. Fiecare sector voia sa ciștige Cupa gazetei „Pionierul“.

In faza finală pe capitala, desfășurată la Palatul pionierilor în ajunul zilei de 23 August, am avut cea mai mare bucurie. Sectorul IV roșu, avînd cei mai mulți participanți și obținînd cele mai multe puncte, a cîștigat mult rîvnita Cupă.

— La ediția a II-a ați mai participat?

— Nu. Depășisem vîrsta. La finală însă am fost, ca spectator. De acum făceam parte din lotul de natație de la C.C.A. Vreau să vă spun însă că victoriile dobîndite mai apoi se datoresc numai Cupei „Pionierul“, deoarece atunci cu prilejul primei ediții am început să îndrăgesc atît de mult înotul.

Discuția noastră ar mai fi durat multă vreme. Dar tovarășul Alexandrescu Alexandru se grăbea să plece la examene. Pentru că trebuie să vă spun, acum el este student în anul IV la facultatea de electroenergetică din București.

AL. MIHU

PRIMELE INSCRIERI

La redacție au și început să sosească din partea organizațiilor de pionieri scrisori prin care se confirmă participarea la cea de a VI-a Ediție a Cupei de natație a „Scînteii pionierului“

Iată cîteva din scrisorile primite:

„Pionierii din regiunea Iași au fost foarte bucuroși cînd au aflat cà la această ediție a Cupei „Scînteii pionierului“ pot participa toate organizațiile regionale de pionieri din țara noastră.

Prin rîndurile de față vrem să vă încunoștiințăm că pionierii din regiunea Iași au și început antrenamentele în vederea participării la Cupă.“

„Organizația regională a pionierilor din Regiunea Autonomă Maghiară a mai participat și în anii trecuți la Cupa „Scînteii pionierului“ și va participa și anul acesta. Deoarece la această ediție vrem să ne prezentăm cît mai bine, în toate taberele pionierești au început pregătirile. chiar imediat după publicarea Regulamentului“.

„Noi vom participa în anul acesta pentru prima dată la Cupa „Scînteii pionierului!“. Știm din edițiile precedente, că bucureștenii sînt cei mai redutabili adversari, că de doi ani Cupa se află la ei. Acest lucru însă nu ne sperie, ci ne face să ne pregătim cu și mai multă grijă pentru finala pe țară de la București.

Pionierii din regiunea Oradea vor ca în anul acesta Cupa „Scînteii pionierului“ să le revină lor și vor lupta pentru aceasta“

Răspunsuri asemănătoare am mai primit din partea organizațiilor regionale de pionieri Pitești, Timișoara. București, Galați, Craiova, Ploiești și orașul București.

Răspunsuri la întrebări despre regulamentul Cupei „Scînteii pionierului“

Radulescu Marian din Hunedoara: „Îmi place foarte mult înotul și aș vrea să particip la Cupa „Scînteii pionierului. În timpul vacanței însă, am să fiu plecat din Hunedoara, la bunica mea, care locuiește într-o comună de lîngă Oradea. De aceea vă întreb: cum aș putea face să particip și eu la Cupa „Scînteii pionierului“?

Răspuns: Dragă Marian, o dată ajuns la bunica ta, te duci la tabăra de pionieri din sat și spui colectivului de conducere al taberei că vrei să participi la Cupa „Scînteii pionierului“. Pionierii de acolo vor fi bucuroși să te primească. Să știi însă că, dacă cumva vei ajunge pînă la faza pe țară, nu vei face parte din lotul regiunii Hunedoara, de unde ești tu, ci din lotul regiunii Oradea, unde ai participat la întrecere.

Lăzăreanu Vasile, din Iași: „Eu sînt născut în ziua de zece august, tocmai cînd are loc faza pe țară a Cupei „Scînteii pionierului“. În această zi împlinesc deci 12 ani! Vreau să știu, eu la ce categorie pot să particip?“

Răspuns: Deoarece cînd incepe etapa pe tabără tu nu ai 12 ani împliniți, în toate fazele vei participa la categoria I, 9—11 ani.

Szabo Eva, din Cluj: „În Regulamentul concursului se spune că la faza finală pe țară vor fi premiați primii trei clasați. Să zicem că pe locul III se clasează doi concurenți care au realizat același timp. Care din ei va primi premiul?

Răspuns: Dacă amîndoi concurenții au aceeași vîrstă, vor fi premiați amîndoi. În cazul cînd unul dintre ei este mai mare (cu peste 6 luni), premiul va reveni concurentului mai mic.

★

Dragi prieteni, dacă mai aveți și alte nelămuriri în privința regulamentului concursului nostru de natație, scrieți-ne și noi vă vom răspunde imediat.

— Bucurie! Miine, vacanța!..
Stoia Dan, F. Andreoiu și Aurelia Tudorache, pionieri din Ploiești, privesc cu admirație premiile primite — răsplata pentru meritele lor și îndemn la noi succese în anul ce vine...

Amintire...

O adiere de vînt împrăștie pe deasupra satului miresmele cîmpului și ale teilor înfloriți. Stau pe prispa joasă a casei în care m-am născut și unde n-am mai fost de multă vreme. Peste drum, grădina școlii, cu aceeași cărăruie șerpuită pe care am pășit în prima mea zi de școală. De cîte ori stau pe această prispă, îmi vin în minte amintiri de școală. Inchid ochii și mă văd cu ani în urmă. Ceva mai răsărită decît băiatul meu, care se zbenguie cu Lăbuș printre florile de petunii. Pe cărăruie urcă grupuri de copii cu cravate roșii la gît și cu brațele încărcate de flori. Ce multe flori duc astăzi copiii la școală. Știu: este serbarea sfîrșitului de an școlar! De cîte ori am mers și eu pe aici, la sfîrșitul anilor de școală! Mi-aduc bine aminte. La serbare nu duceam flori, ca acum. Cu o zi înainte învățătoarea mea, Maria Damache, intra în clasă, mai bună ca niciodată.

— Gata, ați scăpat de școală. Miine veniți la serbare.

Noi chicoteam în bănci și ne bucuram.

Ia să vedem — începea ea — cine n-a uitat ce am spus eu la vacanța de paști. Noi ne stringeam mai mult umerii, ea ne lua pe rînd, după bănci.

— Dăniță, ai pus două ouă în plus la cloșcă?

— Am pus, Doamnă, se auzea sfios răspunsul.

— Cîți pui au ieșit?

— Nici unul. Au fost limpezi amîndouă.

— Stai jos, obraznicule.

— Dar tu?

— Am pus, Doamnă, d'abia a ieșit. E golaș

— Lasă-l mătii pe ăla. Ia unul mai zburat. Zi așa, vă bucurați de vacanță, da'la Doamna. care nu are vreme să-și puie și ea cloști din cauza voastră. nu vă gîndiți!

Pe mine mă lăsa înadins la urmă.

— Tu ai pui acasă Sburlan? (Nu ne spunea niciodată pe nume).

— Am, Doamnă, da' îi dă l-alde soră-mea, că ea învață mai... Pe mine zice mămica că trebuie să mă treci și fără...

— Mă-ta nu-i învățătoare. Să nu se mai facă deșteaptă.

Pleca în cancelarie fără să ne spună cine a trecut clasa și cine nu. Asta se știa a doua zi, după ce dădeai puiul. Plecam acasă. Imi dădeau lacrimile. Ii povesteam plîngînd mamei. A doua zi aveam să mergem la serbare. Dimineața ne furișam de ochii tatei și urcam cărăruia cu puii legați în basmale. În clasă, învățătoarea inventaria puii. Pe noi ne scria cu roșu. Pe cei care nu aduceau nimic îi însemna cu negru. Se alegeau premianții, se stabileau repetenții. care, dacă ar fi avut de unde aduce un pui, ar fi scăpat...

Din gînduri mă trezește băiatul meu. Strigă: „Mamă, mămică, lasă-mă cu ei". De pe costișă se rostogolesc chiote, rîsete mici. Copiii se opresc la poarta mea. Sînt aceiași care duceau dimineață brațele pline de flori. Au început cu laudele.

„Astea-s cărțile mele de la premiu", „Și astea ale mele", „Noi am luat premii, pe clasă", „Noi de miine ne facem tabăra". Nu-mi amintesc cum m-am despărțit de ei, dar, fără să vreau, m-am pomenit urcînd către școala în care se împărțiseră astăzi adevăratele premii.

IOANA PREDA

Mărinca vă sfătuiește

CUM SE PREPARĂ GALUȘTELE PENTRU SUPĂ

Mai întîi spargeți două ouă și alegeți albușul de gălbenuș. Gălbenușului adăugați-i sare și lăsați-l de-o parte. Intre timp, bateți albușul cu un tel sau cu o furculiță, pînă cînd se face ca o spumă, apoi bateți și gălbenușul. Cînd acesta este gata, turnați albușul în același vas și mai bateți puțin, pînă cînd se amestecă bine.

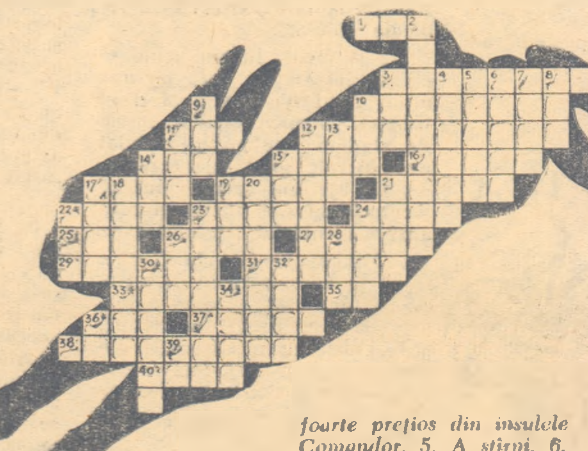
Incepeți acum să turnați grișul, nu tot odată, ci treptat, pînă cînd se face ca o pastă. Găluștilor le dați drumul în oala de supă cu o lingură și numai cînd supa fierbe în clocot, altfel se întăresc. Lăsați-le să fiarbă și cînd vedeți că au crescut adăugați pătrunjel verde și dați supa de o parte, pentru a fi servită la masă.

PETELE DE IARBĂ se scot astfel: Dacă sînt proaspete, se spală cu apă și săpun la care se mai adaugă cîteva picături de amoniac. Ele mai pot fi scoase cu spirt denaturat, o linguriță la un pahar de 200 gr. de apă și o lingură de oțet.

OBIECTELE PĂTATE CU OUĂ se pot curăța îndată cu apă și cîteva picături de amoniac. Altfel ies mai greu. Petele vechi ies cu o soluție de 5—6 picături de glicerină și amoniac puse într-un pahar cu apă, totul încălzit la 35°-40° C. După 15-20 minute de la spălarea cu această soluție, frecați țesătura cu o periuță și apoi spălați cu apă.

JOCURI

La vînătoare

ORIZONTAL

1. „Din căpiță sare pleavă, / Sar gunoaie dintr-un snop, / Pușca scoate fum pe țeavă / Și pocnește ca un..." (Topîrceanu). 3. „Și e frig, și toți îngheață... / Și din cînd în cînd nu strică, / Începînd de dimineață, / Cîte-un strop de..." (Topîrceanu). 10. Cerbi cu coarnele în formă de lopată. 11. Sportul preferat al vînătorilor în afară de vînătoare. 12. Cîine de vînătoare, foarte bun aducător (aporteur). 14. Onomatopeea împușcăturii. 15. Unul din dușmanii iepurilor, în afară de... vînător. 16. Popor antic. 17. Il dau lupii la stînă nopțile iernilor viforoase. 19. Cel mai mare merit al cîinilor de vînătoare. 21. Păsările sau animalele sălbatice pentru vînători. 22. Fluviu în U.R.S.S. 23. „Toți cu... lîngă geantă /, Guralivi și orășeni / Pun o pată discordantă / Pe căpița de strujeni". (Topîrceanu). 24. Două mirări și un nume masculin. 25. Bărbătelul căprioarei, a cărui vînătoare se face la pîndă. 26. Forma în care se face pe cîmp vînătoarea cu gonaci. 27. Anotimpul cel mai bogat în vînat. 29. Poate fi domestic sau de vînătoare. 31. Tăiat. 33. Fel de a vîna care dă rezultate mai bune iarna (2 cuv.). 35. Centigram. 36. Ochi de sfoară cu care se prind păsări și animale mici. 37. Ajutorul vînătorului. 38. Sare, dar nu e iepure, ci... apă. 40. Mens... in corpore sano.

VERTICAL

2. Titlul unei povestiri de Turgheniev, în care se descrie o duioasă întîmplare petrecută la vînătoare. 3. Umbrar oltenesc sau șopron moldovenesc. 4. Castori de mare, un vînat foarte prețios din insulele Comandor. 5. A stîrni. 6. Ca atunci cînd nu mai ai... miros. 7. Țară în Asia. 8. Țipătul ciorilor. 9. „A căzut... ba nu! Din goană, / ...elastic și urgent, / Lîng-o tufă de simziană / A făcut un compliment". (Topîrceanu). 10. Vînat din țările calde. 11. Teacă de piele în care se ține pușca. 12. „Trag cu... în grămadă, / Fără să țintesc de loc... / Cine s-aștepta să-mi cadă / Patru iepuri dintr-un foc. (Topîrceanu). 13. Animal din pădurile noastre, a cărui vînătoare e oprită, fiind foarte rar. 14. Acoperă pielea animalelor. 15. Urc. 17. Autorul picturii „Vînători și zuavi la Sevastopol". 18. Ascuns după o tufă. 19. Fructele lui îi plac mult ursului. 20. Motiv pentru care vînatul vine în bătaia puștii. 21. „Stă și-ascultă, imobilă Eu atunci — mă știți, cum sînt — / M-a cuprins un fel de milă: / Am oftat... și-am tras în..." (Topîrceanu). 22. Fir. 23. Vînat migrator ce populează bălțile din Delta Dunării. 24. „I-auzi colo, ce curai mă! / Asta și-a-ntrecut părechea! / ...Buruienile din preajmă ...și ele cu urechea" (Topîrceanu). 26. Ținta cea mai eficace asupra vînatului. 28. Armă veche de vînătoare și luptă. 30. Autoarea povestirii „Puiul de cerb". 32. Acoperă corpul păsărilor (sing.). 34. Micul Ion Creangă, care a furat pupăza ce ținea loc de ceasornic satului Humulești și s-a dus s-o vîndă la tîrg. 36. Notă muzicală. 39. Radiu.

Cuvinte mai puțin cunoscute: SOP — CALANI.

MIHAIL PATRAȘCU

Al. Ovidiu Zotta

zîmbiți vă rog...

Transmisiune sportivă

Nu de mult, între cunoscutul jucător de fotbal Gogu Offsaid și un crainic sportiv a avut loc o discuție violentă. Transmițînd prin radio ultimul meci la care participase echipa lui Gogu, crainicul comentase „greșit" unele acțiuni ale acestui redutabil jucător. De pildă, își permisese să rostească fraze ca:

„...Mingea se află la Gogu... Gogu se apropie vertiginos de poartă, își face vînt, trage puternic și... Nu, nu e gol; șutul lui Gogu a trimis mingea peste bară, ratînd un gol aproape făcut!"

„...Nicușor se află în posesia mingii... Inaintează pe extremă, îl driblează pe mijlocașul advers (bravo, Nicușor!), trimite pe sus la Gogu. Gogu reia cu capul și trimite... uf, peste bară! Dacă ar fi fost mai atent, mai bine plasat, ar fi marcat cu siguranță!

„...Ne aflăm în minutul 30 al celei de a doua reprize și scorul continuă să rămînă 16 la 15 în favoarea echipei lui Gogu... Mingea se află din nou la Gogu... Hai, Gogule! Așa... Gogu înaintează, Gogu driblează, Gogu șutează — și gol! Gol! Scorul a devenit 16 la 16, pentru că Gogu a marcat în propria poartă!"

Aflînd din spusele cunoscuților despre felul cum fusese comentat meciul, Gogu s-a simțit jignit. Ca atare, i-a cerut socoteală crainicului, criticîndu-l cu asprime. Impresionabil din fire, crainicul și-a cerut scuze, promițînd că începînd cu transmisia următoare își va remedia stilul...

Zis și făcut. In ziua cînd echipa lui Gogu avea un nou meci, crainicul se afla și el în tribună, cu microfonul în mînă. Pe stadion se găsea instalat un puternic grup de megafoane, cu ajutorul cărora pînă și jucătorii de pe teren puteau auzi comentariul jocului lor...

„...Mingea se află la Gogu... Gogu se apropie rapid de poartă, își face vînt, șutează puternic și... Nu, dragi ascultători, nu e gol. Mingea a trecut peste bară și-n clipa de față bietul Gogu, sub privirile sutelor de spectatori, se uită furios la gheata din piciorul drept. Ea e de vină! Ea a ratat lovitura! Ea a stricat golul aproape făcut!"

„...Nicușor se află în posesia mingii. Inaintează pe centru, îl driblează pe stoperul advers, trece de el (Gogu însă l-ar fi driblat mai bine...), se apropie de careul de 16 metri, trimite pe sus la Gogu. Gogu preia cu capul și trimite... peste bară! Dragi spectatori, Gogu e foarte furios. Totul s-a petrecut numai din pricina faptului că arbitrii n-au hotărît că poarta echipei adverse să fie lungă de 14 metri, după cum propusese Gogu! Probabil că întîmplarea de acum le va da serios de gîndit!"

„...Ne aflăm în minutul 45 de joc al celei de a doua reprize și scorul e tot de 17 la 16 în favoarea echipei lui Gogu. Balonul se află din nou la cunoscutul nostru jucător. Hai tu, Gogule, hai tu, Gogule! Inaintează! Gogu driblează, Gogu șutează și... gol! Dragi ascultători, gol! Scorul a devenit de 17 la 17, deoarece Gogu a marcat în... propria poartă! Plin de mînie el vociferează — și asta pe bună dreptate. De ce a fost atît de neatent portarul?!"

*

Se spune că, după meci, Gogu l-a felicitat pe crainic, urîndu-i „la multe comentarii de acest soi". Se pare însă că mai-marii crainicului n-au fost de aceeași părere. Ei au hotărît scoaterea lui din munca de crainic sportiv și... trecerea, cu deosebite onoruri, în aceea de șef al emisiunii de satiră și umor.

LA TELEFON

Alo? Cu cine? Cu Șerbănică? Dar cine-ntreabă? Ah, Nicușor... Scuzați, tovarășe Nicușor, dar nu-i acasă! Nu, nu știu unde s-a dus... Cine sînt eu? Sînt... hm... sînt fratele lui Șerbănică! Cum? N-ați știut că are un frate? Curios... Ce spuneți? Semănăm foarte mult la voce? E posibil; sîntem frați gemeni! Cum de nu m-ați cunoscut și dv? Păi eu am stat tot timpul la țară! Da-da, și eu mă mir că fratele meu Șerbănică nu v-a povestit de mine! Da, și mie îmi pare bine de cunoștință! Să știți, am să-i transmit chiar eu că l-ați căutat să-i cereți înapoi cartea „Căpitan la 15 ani". Cum, nu de aceea ați telefonat? Dar de ce? Un lucru foarte important? Vă rog să-mi... Cum dacă Șerbănică nu-i acasă, n-are nici un rost? Dar vă rog, vă implor, eu țin foarte mult la fratele meu! Am să alerg să-l caut, să-i spun, vă dau cuvîntul meu! Așa, da, ascult... Cum? Se formează echipa de fotbal a școlii?! In lipsa mea?! Stai, mă, Nicușor; că vin imediat! Așteaptă-mă la colț, mă, nu pleca! Tiii, și era cît pe-aici să nu aflu nimic! Gata, pornesc, fug, zbor!

O DEZMINȚIRE

Nu de mult, agenția „Lene-pres" a transmis o știre pe care ne simțim datori s-o dezmințim. Potrivit acestei știri, cîțiva locuitori ai planetei Marte ar fi pornit către Pămînt, cu scopul de a organiza activitatea în unele tabere locale. Acest lucru e cu totul necorespunzător realității! Adevărul-adevărat e că de organizarea acestei activități se ocupă înșiși pionierii taberelor respective! Sperăm că cititorii noștri sînt de aceeași părere cu noi și așteptăm, în acest sens, scrisorile lor!

POTCOAVA CU „NOROC"

„Poetul"

Ieri a apărut la gazeta de perete o poezie foarte frumoasă: „Mai am un singur dor" de Niculescu P. Dumitru. Pînă acum, Niculescu P. Dumitru s-a făcut cunoscut mai ales prin șutul său formidabil care i-a adus postul de centru înaintaș în echipa clasei a V-a. Acum însă iată că Niculescu P. Dumitru ne apare într-o nouă strălucire: aceea de poet. Versurile sale ne emoționează foarte mult, vădind un talent deosebit de original. Iată, spre exemplu, numai primele două strofe:

Mai am un singur dor,
In liniștea serii,
Să mă lăsați să mor,
La marginea mării.

Să-mi fie somnul lin,
Și codrul aproape,
Pe-ntinsele ape
Să am un cer senin...

...Bravo, Niculescu P. Dumitru!

Fără ca rîndurile de mai sus să constituie o fabulă după toate regulile artei, ne vom permite totuși să adăugăm următoarea

MORALA:

Cînd îl citești, cu drag, pe Eminescu,
Să nu uiți că te cheamă Niculescu!

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București. Piața „Scinteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scinteii „I. V. Stalin".